

"Toen ik vier was bracht ik powetiese odes aan mijn moeder"

Frank heeft het waar gebeurde verhaal verteld in zijn bundel korte verhalen in het twintig paginas tellende "Kruisbeet" waarin de uit Tsjechië afkomstige import Friese varkensboer Janos Jokkefietz uit Noord Bergum in Friesland een onsmakelijke bijrol heeft en in een gierput valt, bedwelmt raakt door het methaangas, uit de put gehaald door de vrijwillige brandweer en na revalidatie zijn leven lang een corset moet dragen.

Ook Sal Smoelewitzj heeft in weer een andere sad story zoals de meeste mannen wat de wederzijdse handreiking betreft in clubverband, als verstandig man nooit risicos willen lopen en is daarom ongelukkig in de liefde.

De vrouwtjes trekken het niet meer als de man zich niet voor de volle honderd procent in zet en richten zich met heel wat liefde liever op elkaar.

Het is geen man die niet koffie zetten kan, zei een bekende kunstschilder uit Couloutre (Frankrijk), die hier liever anoniem wil blijven

In het verhaal "Turbotietvaart" schetst hij heel treffend zo'n close encounter of the first kind bij een kopje koffie verkeerd dat uit de juiste bonen is gemalen...

In de kelder van de voormalige echtelijke woning bewaarde Smoelewitz een kubieke meter realistische boekjes met fotos van mensen die elkaar liefdevol benaderen in Adamskostuum, een praktijk waar de streng christelijk tot de vrijgemaakte gereformeerde kerk buiten erband toegetreden Sal Smoelewitz aan verslaafd was.

Als zijn toenmalige eerste vrouw Sara Beugeltas de porno vindt verlaat zij hem, legt een briefje op tafel dat zij niet meer met hem getrouwd wil zijn en spant een echtscheidingsprocedure aan met een forse eis wat de alimentatie betreft.

De eerstejaars leerlinge van de christelijke akademie te Kampen, waar de depressieve, in de lift aardig in de weg gezeten door een buik als een bierton, moeizaam boven op klimt blijkt aan anorexia nervosa te lijden en als Sal bij het bedrijven van de heteroskeskjuwelen liefde moeizaam op haar skelet achtige figuurtje ligt te krikken, schieten flarden van zwart wit Polygoon Auschwitz documentaires voor zijn geestesoog voorbij.

Die beelden werken verlamdend.

Het meisje wordt bevangen door een acute psychose.

"Je hebt het op gang gebracht" zegt ze verwijtend tegen Sal die van niks weet, die even denkt dat hij een kartelmes moet pakken om suicide te plegen of oer de balustrade van de flat naar beneden te springen. Hij kan echt niet kiezen en laat het er maar bij zitten.

Hij raakt in paniek, ijsbeert door alle kamers van het huis, slaat met de deuren en loopt te vloeken. Ze verlaat in paniek huilend de flat. Haar prothese laat zij liggen in de flat van Sal, die dezelfde nacht het kunstgebit als trofee mee naar huis neemt ter herinnering aan een smeltend eliefdes affaire. Op de salontafel in zijn flat te Kampen ligt een boek van een christelijk auteur met de titel 'Depressies voor gevorderden' open geslagen.

"Ik schrijf om mijn wanhoop als anti-maatschappelijke desperado (wanhopige woesteling) nog enigszins vorm te geven," zei Frank Forrest onlangs nog plechtig in Nieuwsblad van het Noorden. Dat de lezer wanhopig en ontredderd achterblijft interesseert hem geen zier, want daar is hij niet voor verantwoordelijk,

zegt hij.

“Mijn verhalen zijn poly interpretabel. Je kunt er alle kanten mee op. Het is aan de lezer zelf er lering uit te trekken en de geheime boodschappen uit te peuren! Je moet wel tussen de regels door kunnen lezen, weet je!”, zegt hij langzaam.

“Waar de kunst gediend wordt vallen nu eenmaal slachtoffers. Schrijven is oorlog. En ik trek mijn eigen baan, net als Apie Prins. Ik denk dat ik daarom ook niet goed verkoop. Vijf exemplaren over tien jaar is niet veel. De mensen willen vrolijke boeken lezen. Boeken met rijmpjes van een oppervlakkige clown als Toon Hermans. De lezers die ik heb zijn de echte lezers, de laatsten der Mohikanen, die denken net zoals ik, die voelen zoals ik, die leven zoals ik, daar kan ik mee lezen en schrijven, dat weet ik uit de brieven die ik krijg. Ik ben ei genlijk een cultfiguur. Zoiets als Ian Curtiss, de zanger van Joy Division, die zo’n lol in het leven had dat hij zich heeft opgehangen. Ik schrijf al vanaf dat ik nauwelijks schrijven kon. Toen ik vier was bracht ik al hele odes aan mijn moeder in vijfvoetige jamben als ze aan de was was. Ik heb nu een maal een absoluut gevoel voor klank en ritme.

Ik debuteerde in Biemolds Belang, de plaatselijke buurtkrant van Biemold, waar ik vandaan kom. Een dorp van zeshonderd inwoners. Net zoaiets als Haule.

(wordt vervolgd)

© juni 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl